

עלון שבועי מבית 'בני אמונים' ובל מאבירים

חג הסוכות

פניני אמן ותפלה בפרשה

מאוצרות אמונים

אמונות ובטחונן באדון העולמים.

היטיב להגדיר זאת הפשטן רבי חיים פרידלנדר (שפתי חיים) מועדים א' עמ' שלג): "אין מצר בעולם שכול להתחלות בחזקה של הסכה, משום שהמשמעות של סכה היא אמונה, וכשאדם מאמין בבורא העולם באמונה שלמה הרי הוא נמצא ממש תחת כנפי השכינה".

רמז נפלא לשורש ב'ו' הסכה לאמונה כתב החסיד לאברהם (ספוט ד' לז): המלה 'סכה' היא בגימטריה צ"א בגימטריה של 'אמן', ללמדנו שפשוט שגגית אמן מסמלת אמונה, כך גם מצות סכה מסמלת אמונה.

וכבר ידוע על גדולי עולם כרבי נפתלי מרופשיץ ובעל 'דברי חיים' מצאנו שהקפידו להדליק ב'סוכת' צ"א גורל, ועל בעל 'דברי יואל' מסאטמר שצוה לתלות בסוכתו צ"א נורות חשמל כרמז לך שהמספר צ"א מסמל את עמק משמעות החג.

פ'ר הכרם עמ' ג; מחזור 'דברי יואל' מנהיג חזש אות ג

סוכה כנגד מאה ברכות

'סכה' בגימטריה 'מאה', כנגד מאה ברכות, רמז לך שאמירת מאה ברכות בכל יום סוכת ומנהג על האדם, כפי שהובא בסור (א"ח טו) שדוד המלך עליו השלום תקן אמירת מאה ברכות ובכך עצר את המנהג שפשתה בעם ישראל והפילה בכל יום מאה חללים.

נתן להוסיף ולומר על פי הידוע כי 'סכה' היא בגימטריה 'אמן', וכשם שהסוכה נסמך על הסכה, כך הברכה נעשית ונסמכת על עניית 'אמן' שמשלמה אותה, כדברי 'רבנו בחי' (שמות י"א) שדמה את המבשר לעד אחד, ואת העונה אמן לעד שני המשלים את עדות הראשון ועל ידו העדות מתמלמת.

אור: צהר' פתח דבר

שמחנה ה' אלקינו

על השמחה בחג הסוכות הצוינו בכתוב (דברים טו יד): "ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמרתך" ואף הבטחנו כי אם נעשה כן 'תשמים' בנו (שם פס' טו ע"פ רש"י): "והיית אף שמח".

הגרי"ז מבריסק הסביר את כפל הלשון בתפלת הרגלים: "והשיאנו ה' אלקינו את ברכת מועדך לחיים ולשלום לשמחה ולששון פאשר רצית ואמרת לברכנו"; אחר ששימנו את אשר "רצית" - שנשמח בחג הסוכות בכתוב "ושמחת בחגך", מבקשים אנו שתתקם בנו הבטחת "והיית אף שמח" - שאותה "אמרת לברכנו". 'שעורי משמר הלוי' ערך ג

'לולב' או 'כפות תמרים'!?

יש להבין מפני מה רגילים אנו לקרוא 'לולב' בשם זה ואיננו משתמשים בלשון התורה: 'כפות תמרים'?

חכמים בארו (מגלה י"א) שהתמר מרמז על ישראל, שפשוט שאין לו אלא 'לב אחד' [בשונה מכל האילנות שלב האילן - הינו השדרה, מתפצל לכל הענפים, בעץ הדקל נמצא הוא רק בגזעו (רש"י שם)] כך ישראל אין להם אלא לב אחד לאביהם שבשמים.

ויש לומר כי כדי להזכיר זאת זו כננים אנו את 'כפות התמרים' בשם 'לולב', שמלבד שהוא כולל בתוכו את המלה 'לב' רומז הוא בראשי המבות לבקשת: "ויהי לבנו לעבדך באמת".

תורה מציון שנה יא, חוברת ב' ס"ה בשם הרב יצחק פרידמן

תקונים נוראים בנענועים

דברים נשגבים בגדל משלת הנענועים בחג הסוכות כתב בעל 'סוד ישרש העבודה' (שער האיתון יד):

"האר"ל כתב פגות עצומות ונוראות בנענועים שלו, ובדאי לא כל מוהל סובל דא לכו פגותיו. ואמה אנוש כערכי יכו פגות פשוטה ההכרחי ומה לא מוהל, והוא, שבכל הולכה והבאה... יכו פגותו בכו: 'לשם יחד קודשא בריך' הוא ושכינתיה לעשות נחת רוח ליצור'... שאם יכו פגות זו בשמחה עצומה מאד, יחשב לפני המקום ברוך הוא, כאלו כו כל הפגות שכונו בהם אנשי כנסת הגדולה".

שח הגאון רבי יחזקאל אברמסקי לאחד מבאי ביתו:

"אמר לך פגות פשוטה שיתכל לכו בשעת הנענועים: כאשר תנגעני לצד מזרח תזכה בלך על החסדים וההשפעות הטובות שהרעיון עליך הבורא יתברך מצד מזרח, כאשר תנגעני לצד צפון תזכה על החסדים שמצפון, וכו' לכל הצדדים".

פי בעת שמעורר האדם בלבו את ההכרה בחסדי ה' ומוזה עליהם, הוא מבאי ברכה וישועה לעולם, ועל כן אמרו חכמים (ספה לו ב) שהנענועים עוזרים רוחות רעות וטללים רעים".

פניני רבנו יחזקאל ח"ב עמ' נ

תשובה ברכות עניית אמן

"הושע נא למענה אלקינו הושע נא"

ראשי המכות הושע נא למענה אלקינו הושע' הנם בגימטריה צ"א, בגימטריה של השמות הקדושים 'הוה' 'ה' 'ואדני' ושל 'אלקינו'.

מכאן רמז לדברי חז"ל (תפנין זכר ט"א) שהעונה אמן בכל כחו תפלת נשמת, וקורעים לו גור דין של שבעים שנה. בכתוב (ישעיה נח ט): "אז תקרא וה' יענה" - 'אז' בגימטריה ח', ללמדך שבזכות ח' האותיות המרכיבות את שני השמות הקדושים הנזכרים, שהם סוד אמן, זוכה האדם ומתקבלת תפלתו.

לחבות אש' עמ' רפד

האשפיון נמצאים אתנו

באחד מימי הסוכות, עת ערך הרב הקדוש בעל "יטב לב" את שלחנו, נפנה ואמר לחסידים שהסתופפו בצלנו ובקשו לזכות בישיעה וברכה:

"מה לכם לתור אחר ברכות וסגולות, הלא האשפיון נמצאים עתה עמנו ותוכלו לבקש מהם כל משאלותיכם..."

צדיק בתמר יפרח' עמ' ו

סכה ואמן

ידוע שהסכה מסמלת אמונה, כפי שהיא מכנה בזהר הקדוש (מצוה קפ ב): 'צאל דמהינותא', כי עצם העבודה שיהיה עוזב את ביתו הקבוע ויזכר לדירת ארץ במצות בורא, מוכיחה על

תשובה מאהבה בחג הסוכות

את משמעות המלה 'הראשון' שבפסוק (ויקרא כ ט): "ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים וענף עץ עבת וערבי נחל", דרשו חכמים (תנחומא אמר כב): "הראשון להשבון עונות", ורבים תמרו על פשר הדברים.

הסביר זאת הצדיק רבי לוי יצחק מברדיטשוב:

ביום הכפורים אנו שבים בתשובה מיראה, מפתח יום הדין, אף פתח הסוכות פשטנו מקימים את מצות החג בבהרה ובשמחה, שבים אנו אל הבורא מאהבה. והרי אמרו חכמים (ויקרא פו ב) על השב מאהבה שזדונותיו נהפכים לו לזכיות, לפיכך נקרא היום הראשון של חג הסוכות 'הראשון להשבון עונות', כי מיום זה ואילך מתחילים לחשב אף את עונות העבר כזכיות.

על פי 'סוד זה פריש בעל המנחת יצחק' את שמזכירים אנו בתפלת מוסף של שלושה רגלים: "ומפני חטאינו גלינו מארצנו". לכאורה תמוהה העבודה ששנו מזכירים חטא ביום טוב, אך לפי האמור לעיל נוכל להבין: מתוך שמחת הרגל הכל שבים לבורא מאהבה וזוכים שיהפכו זדונותיהם לזכיות, על כן נתן להזכיר עונות גם בחג.

קדשת לוי' האגני: קכז קול התורה מב' עמ' 13

כאן המקום לצון את דברי בעל ההפלאה שבאר על פי 'סוד זה פסוק מספר תהלים (כח ו) שתתחלתו וסופו נראים כסותרים זה את זה; בתחלה מבקש דוד המלך עליו השלום: "חטאות נעורי ופשעי אל תזכר" ובהמשך מבקש: "כחסדך זכר לי אתה למען טובך ה'". ולאור האמור יש לפרש כי כך בקש דוד: רבוננו של עולם, בחן נא את תשובתי; אם נעשית היא מיראה, אזי "אל תזכר", אולם אם זכיתי להיות מן השבים באהבה, מבקש אני מנחם: "כחסדך זכר לי" את חטאותי, שהרי נהפכו הן לזכיות.

המקנה' פתחא יצירא אות יא

בחג נדונים על המים

ימי חג הסוכות הנם ימי שמחה, אולם הם גם ימי דין שכן בהם נדונים על המים. אף ארבעת המינים באים כראוי על בקשת המים (רי"ה טו א) תענית ב ב), ועל כך הובא מעשה בספר 'מגיד מישרים' (פרשת אמר):

בימי חג הסוכות בנה מרן ה'בית יוסף' סכה גדולה על ציינו של רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו, ובה שבת כל ימי החג. והנה, בעת אמירת ההושענות הקרי' ה'בית יוסף' את ציינו של רבי אלעזר כשארבעת המינים בידי, ומיד התקדשו השמים בעבים, והחלו לרדת גשמים.

לבו של ה'בית יוסף' נקפו, שהרי המשילו חכמים (ספה כח ב) את הגשמים היורדים בחג הסוכות לעבד שבא למזג כוס לרבו ושפך לו רבו קיתון על פניו. הפיס המטיף את דעתו ואמר לו כי גשמים אלו הנם תוצאה של הקשנות את הציין הקדוש עם ארבעת המינים, ואלו ה'ה' מקיף פסג נוספת ה'י יורדים גשמים כבימי חוגי המעגל.

בדרך רמז יש להוסיף, כי 'מים' (עס הפולל) הנם בגימטריה 'אמן', ומכאן רמז שהגשמים באים בזכות עניית אמן, כדברי חז"ל (תענית ח א): "אין גשמים יורדין אלא בשביל בעלי אמונה", וכו' 'אמן' היא ראשי המבות "נתתי מטר ארצכם" (דברים יא יד).

אמונת יצחק ח"ב עמ' קיט

תענה אמונים שופכים לך לב במים

מהותו של חג הסוכות הוא במהותה של עניית אמן: אמונה. שהרי אמרו חז"ל (מדרש תהלים לא י): "אמונים נצור ה'" (תהלים לא כד) - אלו ישראל שעונים 'אמן' באמונה.

בחג הסוכות, עת שוהים אנו בצלא דמהינותא זהו הזמן להתחזק בעניית אמן באמונה ובכונה, ובכך נזפה שיפרש ה' את ספת שלומנו עלינו, סכת רחמים וחיים ושלום.

תענה אמונים מבט על סדר התפלה

אנא ה' הושיעה נא

בכל יום מימי חג הסוכות, לאחר אמירת ההלל נוהגים אנו להקריא את התבה ואת ספר התורה שעליה כשארבעת המינים אחוזים בידינו, תוך כדי אמירת פיוטי ה'הושיענות'. במאמרנו זה ננסה להתחקות אחר מקורו וטעמו של מנהג קדום זה, ולפרט מעט מסגולותיו ומעלותיו.

הקפת המזבח והקפת ספר התורה

יסודו של מנהג אמירת ה'הושיענות' הנו קדום מאד, והוא כבר בלשון המשנה במסכת סוכה (פ"ד מ"ה) על הזמן שביית המקדש היה קיים: "בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת, ואומרים: אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' הצליחה נא. רבי יהודה אומר, אני יהוה הושיעה נא".

על המקדש השתלשלות המנהג מיום שחרב בית המקדש בעונותינו נוכל ללמוד מדברי המדרש (ל"ט"ש תהלים חט) על הפסוק בתהלים (כו ו'): "ארחץ בנקיון כפי ואסבכה את מזבחך ה'".

"בכל יום היו מקיפין את המזבח פעם אחת. וכיצד הוא סדר ההקפה? כל ישראל, גדולים וקטנים, נוטלים את לולביהם בידיהם הימנית ואחרוניהם בידיהם השמאלית ומקיפים אחת... הא תינה בזמן שיש מזבח, בזמן הזה - חוץ הכנסת עומד כמלאך האלקים וספר תורה ברוחו, והגם מקיפין אותו דגמת מזבח".

על הטעם שתקנו להקריא את ספר התורה זכר למזבח באר הב"ח (א"ח תרס): "כי שמיעת התורה היא מכפרת עלינו כמו מזבח, ובכבודי נקב"ש (שם סק"א) הוסיף לכך נפך, על פי דברי חז"ל (מנחות לא ב) שקריאת פרשיות הקרבנות בזמן הזה מכפרת עלינו במקום המזבח.

עוד נכתב מהרה"ר שיק בדרשותיו (ס) שבהקפתנו את הבימה שעליה מנח ספר התורה אנו מראים כי התורה היא מרכז חיינו, מסנה אנו מקבלים את חיותנו ורק על פיה יסובנו כל תנועותינו וכל מעשינו.

סדר פיוטי ה'הושיענות'

במהלך הדורות, ברצותם להנציח לדורות את זכרון בית קדשנו ותפארתנו, הוסיפו מסדרי התפלה הקדמונים לסדר ה'הושיענות' שתקנו חז"ל, פיוטים נוספים ויחודיים לכל יום ויום, שתכליתם ותכנם מביעים אף הם את התקווה לשיעור ה' בגאולה השלמה.

את האזכורים הראשונים לפיוטי ה'הושיענות' מנהגים בימינו מוצאים אנו בסדרי הגאונים (רע"ג, רס"ג ועוד), ובסדרי הראשונים שאחריהם כבר הרחבה היריעה בפיוטים רבים נוספים שחברו גדולי הדורות, כאשר הבולט שביניהם הנו הפיוט הנודע רבי אלעזר הקליר, אשר פיוטיו נקבעו בסדריהם של ימינו.

אם נתבונן בסדר של פיוטים אלו, נבחין כי כלם מסדרים בסדר אל"ף ב"ת, כאשר בפתיחתו וסיומו של כל פית חוזרים אנו שוב ושוב על בקשת ה'הושיע נא, כזכר לבקשת ה'הושיעה נא' שהיו אומרים באבותינו בזמן שביית המקדש היה קיים.

על הטעם שכופלים אנו בקשת ה'הושיע נא' בתחלת כל חרוז ובסופו באר הרב הקדוש רבי יואל מסאטמר זצ"ל, כי בתחלת מבקשים אנו ה'הושיע נא' קדום הזכרת הזכות (למעשה אלהינו ויחי"ב), כעני המבקש ישיעה אף שאין לו כל זכות לכך. אולם אף לאחר שהתעלנו בדרגתנו באמצעות ההכרת הזכות זקוקים אנו לבקשת ה'הושיע נא', ודבר בעל ה'השקפה' (פר' צבים) שכאשר מותעלה האדם בדרגה אף התביעה כלפי דלת יוחר, נאמר וזקוק הוא לשיעור מחדשת כדי שיענה להתעלות עוד ועוד עד למדרגה העליונה ביותר (דברי יואל לה"ר א').

אמירת ה'הושיענות' - שעת שמחה

על אף שבפיוטי ה'הושיענות' מובאים אנו תחנה ובקשה לשיעור, ובשלחן ערוך (א"ח תקע"ב) נפסק שאין להזכיר בשבת וביום טוב, שונים הם פיוטי ה'הושיענות' שכל מהותם היא שמחה. כפי שהובא בפרגום שני למגלת אסתר (ג) שבחם של ישראל שבשעה שהם מקיפים ואומרים ה'הושיע נא, הרי הם שמחים ורוקדים.

כמו כן בבאר הג' (לשוע" (א"ח תרס ב) הביא קראיה למנהג ה'הושיענות' את העבודה שהסמיכה התורה לציון (ויקרא כו ט): "ולקחתם לכם... פרי עץ הדור, את הציון: ושמחתם לפני ה' אלקיכם", וכתב הג' ששל פן נהגו שאלו אינו מקריא את הבימה בשעת ה'הושיענות' כי מהותן במבטא שמחה.

את טעם הקשר בין זמן השמחה לבקשה נוכל להבין על פי דברי הרב הקדוש בעל 'שפת אמת' מגור (סוכת תרל"ט): "חז"ל קבעו לומר ה'הושיענות' בזמנים הללו... כי ימים הללו נקראו ימי ישיעה... ובעת גאולה וישיעה צריכין להרבות בתחנונים להיות נושע תשועת עולמים".

סגולותיהן של הקפות ה'הושיענות'

במשנתם של גדולי ישראל, ובפרט חכמי הקבלה, רואים אנו כי העניקו משנה חשיבות לשעת אמירת ה'הושיענות', כשעה קדושה ומסגולת במיוחד. וכפי שכבר המסקל רבי עמנואל חי ריקי בספרו 'משנת חסידים' (י"ט מצה"ב): "ובהשקפה שמדי יום ביום אנו נצולים משר אחד הכולל עשרים משבשים אמות".

כה העיד על עצמו רבי יוסף סג"ל בעל 'יוסף אמוץ' (תתרי"ח): "מה מאד יש לדקדק להתאמץ להקפות עם הלולב... כי ענין ההקפה הוא זכר להקפת המזבח, לכן ענינה גדול ונכבד... ומפני פן נאמצי בכל יום על ההקפה, אף על פי שלחץ זה החק קשה מאד לחלישת טבעי, וברוך פודה ומציל... שלא קאב לי שום כיבא מעולם על יד ההקפה...".

הרב הקדוש בעל 'אריה דבי עילאי' נוהג היה להתפלל בחדר הסמוך לבית הכנסת. פעם בשעת אמירת ה'הושיענות' אור אחד מנכדי הצעירים אמוץ והביט דרך החלון בעבודת קדשו של סבו. והנה נדהם הוא לראות את סבו הקדוש שוכב על הארץ בפשוט ידים ורגלים וחושק את ה'הושיענות' כשקולו רותם מאימה ופחד גדול קדשת ה'הושיענות' (א"י שבביתנו ח"א ע"מ ס"ז).

למען דעת כל עמי הארץ

את סדר אמירת ה'הושיענות' מסמיכים אנו בהכרח: 'למען דעת כל עמי הארץ' כי ה' הוא האלקים אין עוד, ולקפת הדבר מצינו כמה באורים:

בעל 'בני ישיב' (א"ח ת"ס) באר שבשעת ההקפות חולקים אנו כבוד ויקר לארבעת המינים, ולכן נעלומא עמי הארצות לחשב כמקום חילול מציאות בעלת יכלת מבלעדי הבוא תברך, כאותם עובדי אילים שהיו עובדים לשלוחי המקום. לפיכך מיד כשאנו מניחים מידנו את ארבעת המינים ממחרים אנו להצחיר: 'למען דעת כל עמי הארץ' כי ה' הוא האלקים אין עוד".

באר נוסף אמר הגאון רבי יחזקיהו פלססנברג בעל 'דברי יחזקיהו ותלמיד מן הביית הלוי', על פי מה שהובא לעיל שבכל ההקפות מנינינו אנו את שיהיה של שבעים האמות, ולפיכך מיד לאחר מכן מברכים אנו בקול רם: "למען דעת... כי ה' הוא האלקים אין עוד", כי כלנו מקיפין לתכלית האמתית שכל עמי הארץ יגיעו לפני ה' ויכירו וידעו כי אין עוד מלבדו (אוצר מנהגי ישרון מז"ב).

מעשה אמונים ספור שבועי על אמן ותפלה

נס גלוי בחדר החקירות

שמן של יד' הנהב שגנח בהן ה'הושיע' כמתנת שמים יצא למרחוק. במהלך השנים הרבות שחלפו מאז החל לעסוק במלאכתו, כבר יצאו תחתיהן מאות רבות של פרגולות יפהפיות, וקהל לקוחותיו הלך וגדל בהתמדה.

כלל קבוע לו יהושע מידענו: בימי ששי אין הוא עובד כלל, יהיה אשר יהיה. יום זה נצל במלואו ללמוד תורה ולהתכוננת לקראת השבת בצומת עם משפחתו.

היה זה בבחינת חק כל יעבר בעבורו, עד לאותו יום ששי שעליו נסוב ספורנו. אותה שנה היתה מצלחת במידת בעבור יהושע. בארבעים הימים שמראש חדש אלול עד ליום הכפורים הספיק ללבוש למעלה מעשרים פרגולות מהדרות, איכותיות וחזקות. וביום הששי שלמחרת יום הכפורים כבר נמר בלבו שנה, השנה הוא סים.

אלא שתכניות לחדוד ומציאות לחדוד. השכם בבקר צלצל הטלפון בכיסו, ומעבר לקו נשמע קולו המתחנן של ידיו משכבר הימים, איש אמידי ובעל השפעה שזה עתה סים לבנות את ביתו החדש: "הושע, אני יודע שאינך עובד בימי ששי, אולם ברגע האחרון הודיע לי הקבול כי לא ספיק לסיים את התקנת הפרגולה. אשלם לך מחיר כפול אם תסכים לבצע את העבודה, כדי שאוכל לשבת בסכה ואינה לשמה בחדר הקבר ובא".

מבלי לדעת מדוע, נענה יהושע בחיוב. וכך, בשעת בקר מקדמות של יום ששי כבר נשמעו הלוטות הפטיש בכל רחבי הרחוב. אט אט קרמו הקרשים צורה, ובשעת הצהריים כבר הפכו תחת ידיו האמונות לפרגולה יפהפיה.

הספר ששלם לו ביד רחבה כמבטח, כמו גם עובר ארח שצפה בעבודתו והודיע על פנתו להצטרף למעגל לקוחותיו, לא הרגיעו את מצפנו של יהושע שפכה בו על כך שלא עמד בנסיון...

אולם ההפתעה הגדולה צפתה לו בערב חג הסוכות. שוב צלצל הטלפון בכיסו, ומעבר לקו היה לא אחר מאותו עובר ארח 'ממי' שהזדהה בלי להתביש כ'עפר', איש רשות המסים, שהזמין ביבשת לחקירה המתכננת בעבורו במשרדי הרשות מיד לאחר חג הסוכות.

ההודעה נפלה על יהושע כרעם ביום בהיר. אָמנם במהלך שנות עבודתו השתדל לדחוק לרשיות המס על כל עבודה שבצע, אך יחד עם זאת ידע כי יתקשה לעמוד בפני בחינה מקדקת של הרשיות, מהסכה הפשוטה כי היו עבודות לא מעטות שעליו לא בצע רשום בנדש, כמו למשל אותה עבודה ששים זה עתה, ושבינה התביש מעצמו כל כך.

*

בצר לו נסה יהושע לפנות לכמה 'מבינים' שהבטיחו לו בהן צדקם כי תמורת תשלום 'סמל' יפתרו לו את הפניה בדרך זו או אחרת, אלא שעד מהרה התברר לו כי הבטיחותיהם שוות קולפת השום.

יום החקירה התקרב, ולחץ דמו של יהושע פסל לנבחים. הוא נסה כל דרך אפשרית למצא מוצא מהספקו, אך דומה היה כי כלו כל הקצים והוא עומד לפל כפי בלש בפני החוקרים המינים. ומי יודע מה יהיה ענינו...

בבקר של יום החקירה התקשה יהושע להתרכז בתפלתו. במחו התרוצצו ללא הרף שמות של תמידנים רבים שעמם דבר בימים האחרונים. רבם ככלו כבר הרימו ידים ביאוש, אולם עדן נותרו שלושה שהבטיחו לעשות ככל יכלתם, תמורת תשלום הגון כמובן, ויהושע עדין קנה...

לפתע ננער יהושע מהרהורי. הוא נזכר היכן ולפני מי הוא עומד, ומיד עלתה בלבו המחשבה: 'לשם מה זקוק אני למתושים, בשעה שרובן העולמים בבבדו ובעצמו מוכן ומזמן להקשיב לי?'. ופתאום כמו מאלהי בקעה תפלה:

"רבוני של עולם, אכן שגיתי בכך שנטלתי עבודה ביום ששי ועל כך מבקש אני את סליחתך. שגיתי גם בכך שלא השתדלתי לערוך את חשבונותי ביאוש, אולם הנה יודע כי בכל הנוגע להתנהלות מולך הקפדתי על ישרות מחלש. בכל חדש נתי את מעשרותי בחשבון מקדשך והשתמשתי בהם למטרות צדקה וחסד, ואת מרב כספי נתתי כדי לזכות בנעים ובתנאים מלמדי חכמים. מבקש אני מקך רבונו של עולם כי תעמד לימיני בפעם הזאת ותושיעני מהאיום הפתחך לגנז עיני".

מיד כשסיים את תפלתו הקצרה פשטה בלבו תחושת רגע ובטחון. מלותיו החמות והנפות נסכו בו כח, והוא התחזק להתפלל את תפלת השחרית בכונה ומתוך בטחון בישיעת ה'.

פה סמוך ובטוח היה, בד שמידי לאחר התפלה מהר להתקשר לאחיוני השתדלנים שעליהם שם יקבו ובקש מהם לעצור את הפסול בתיוקו תוך שהוא מוסיף: "אשלם לכם על העבודה שכבר עשיתם, אך כבר הסתדרתי..."

בני שיחו לא האמינו למשמע אזהרה, אולם הוא עמד על דעתו כי הוא כבר הסתדר. בלב בוטח התניע את מכונתו, ופנה הישר למשרדי רשות המסים.

*

הפתלים האפריים קבלו את פניו בסבר חמור. וכאשר לחדרתו הוא הפנה הישר לחדר המנכ"ל הוא חשב שהשמים עומדים לפל על ראשו.

בלב רותת הוא התישב על הכסא מול המנהל ועזף הפנים. צרו השאלות שהמטר עליו מפי המנהל הכוחני כי הלה בקר היטב בחקרו:

"מדוע אין לי קבלה על עבודה פלוגית שבצעת בתאריך פלוגי, ומדוע לא דווחת על עבודה אלמונית...?". תהה המנהל בפנים קשוחות, כאשר מולו עומד יהושע כאלם, כשעיניו נשואות למרס בתחנה.

יהושע צפה לגור הדיו, אלא שבפפת פתאום התרופד גון קולו של המנכ"ל והוא אמר: "האמן לי כי אף על מחצית מהעברות שבצעת יכול הייתי להעמידך לדיו ללא אמר ודברים, אך מבלי שאוכל להסביר מדוע, דבר מה בנתינים שלך כאלו אומר לי להרפות מקך.

בכל זאת לא אמונע מלרשם את כל המסקנות ולהכניסן לתיקך. הבא בחשבון כי אם הוא יפתח פעם נוספת אתה עלול להסתבך קשות. כעת אתה משחקר לביתך, ומעטת ואילך הקפד מאד על דוחים הגונים, כי כפי שאמרת, שום דבר לא נמחק..."

כך, באופן חסר הסתימה לה הפגישה המוזרה, כשיהושע פוסע דומם אל מחוץ לחדר החקירות, משחקר ולפשו, ולבו מלא הודיה לה' על ששמע לתפלתו והושיעו מעל לדרך השבט.

'מתוק האור' חג הסוכות

וכאשר תקום מן הספר, תחפש באשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקימו. (אגרת תרמ"ז)